

KRISTINA
KOVAČ

dvostruka
igra

Prevela Indira Funduk

Beograd, 2017.

Džou Loubeku

POGLAVLJE 1

Počelo je tuđom pričom. Počelo je tako što je neka žena krenula da se sretno s muškarcem, ali, na svom dugom putu, ona nestaje. Nikad nisam upoznala tu ženu, ali mogla sam jasno da je zamislim kako korača ulicama Džordž-tauna, dok njene potpetice odzvanjaju trotoarom u ritmu muzike koja dopire iz gradskih barova. Istim tim putem i ja sam prošla nebrojeno puta.

Udato ime bilo joj je Evelin Karni. Devojačko prezime bilo joj je Saton, a nosili su ga meštani gradića koji su se stuštili s hladnog severa. Nisam otkrila bogzna šta o njenoj porodici, osim da, izgleda, nisu imali vremena za nju niti ih je bilo briga šta je radila, i da su svi zajedno slegnuli ramenima kad je nestala. Da li je bežala od njih, ili je bila poput mnogih drugih devojaka, kao što sam i ja, koje su došle u Vašington sanjajući o novom početku? Nije posedovala ništa od onog što je obično bilo potrebno za uspeh u Vašingtonu, nije imala moćnog sponzora, ni akademsku pozadinu, niti je bila bogata. Takođe, nije imala ni porodične veze. Ali je zato posedovala ambiciju i strašno je privlačila muškarce, i nije prezala od toga da upotrebi bilo koje od ta dva.

Nikad nisam shvatila kako je uspela da osvoji moju naklonost, ali sam se nekako upecala kad sam je ugledala prvi put. Slike se brzo urezuju u moju um, i trebalo bi da budem opreznija. Sigurno sam propustila neke znake upozorenja. Sigurno sam bila upozorena. Kad sam bila mlada i smerna devojka koja se ponašala onako kako se ponašaju dobre devojke, sveštenik moje parohije mi je rekao: „Pazi šta ti privlači pogled. Ono što vidiš, postaje deo tebe.“

Možda je to bio savet koji je trebalo imati stalno na umu, ali ja nisam, ni kao dete ni kao novinar-početnik, ili mnogo kasnije, kao premlada izvršna producentkinja koja se igrala snagom slikâ. Do tada sam već duboko zagazila u sopstvenu potragu za Evelin Karni, i bilo je prekasno.

U sredu rano ujutru, priča o njoj našla se u novinskim izveštajima na mom stolu. Letimično sam pregledala novine kad su krupna masna slova – NE-STALA – privukla moju pažnju, i tekst ispod njih:

Gradska policija moli za pomoć građana u pronalaženju Evelin Meri Karni koja se vodi kao nestala. Poslednji put viđena je oko 21.48, u subotu 8. marta, u Aveniji Viskonsin broj 1.200, Severozapadni Vašington.

Policijski opis – tridesetogodišnja belkinja, visoka 164 centimetra, teška pedeset dva kilograma – mogao je odgovarati bilo kojoj ženi. Gotovo da je odgovarao meni.

Posle tridesetak sekundi programa pomislih: Džordžtaun? Niko nije nestao u Džordžtaunu. Nije moguće jer policajci stražare na svaka dva bloka, čuvajući skupe kuće, otmene restorane i luksuzne prodavnice.

Ispod teksta se nalazila fotografija nestale žene, mutna zbog loše štampe. Lice je bilo zrnasto i sivo, sa dve bele tačke umesto očiju – ličila je na jezivu masku – pomislih da je verovatno mrtva. To se često dešava: ženu ubije neko ko je navodno voleo, ili ređe, nepoznati napadač koji je hteo da je opljačka. Tokom ovih deset godina koliko sam u Vašingtonu, radila sam razne varijacije ove iste priče koja se suviše često ponavlja.

Začuh kucanje na vratima kancelarije kad Ajzeja uđe. On je bio glavni montažer, moja desna ruka, i u sve se razumeo – u nove televizijske tehnologije, istoriju grada, lokalnu politiku i kriminalistiku, poznao je društvenu elitu i znao je šta se dešava. Gotovo pre trideset godina bio je jedan od prvih novinara crnaca koji se pojavio na televiziji. Bio je odličan za dnevnik. „Kasniš na sastanak koji lično vodiš“, reče gledajući me preko naočara s crnim okvirom. „Šta bi sa tvojim pravilom Virdžinije Najtli 'bolje poraniti'?“

Bilo je to pravilo kome me je on naučio, kao i svemu ostalom što sam znala o novinarstvu. Bacih pogled na ručni sat i iznenadnih se shvativši da je u pravu. „Ajdemo“, rekoh.

Dok smo prolazili kroz redakciju, zapljusnu me talas sreće, što mi se dešava u najčudnijim trenucima, u trenucima tišine pre kolegijuma, usred

Dvostruka igra

programa, ako sledi neki dobar snimak. Ponekad mi se to dešava na kraju dana kad svi odu kući i kad meni ostane da pogasim svetla.

U sali za sastanke, Nelson Jang, naš najbolji mladi fotograf, stajao je naslonjen na stakleni zid sa spuštenim kačketom „Dodžersa“ koji mu je pokrivao bujnu crnu kosu. Bio je bezbrižne naravi i voleo je tračeve. Sad je prepričavao lascivnu epizodu o tome kako je urednik vesti na konkurentskoj televiziji zatečen na patosu u tehničkoj redakciji s mladom kolegunicom. „Pričam o tehničkoj“, promrmlja.

„Nijedan urednik vesti ne bi rizikovao posao na taj način“, reče Ajzeja zauzimajući stolicu do mene.

Podigoh ruku – kao i uvek – pravi saobraćajac. „Bilo to istina ili ne, neprofesionalno je govoriti o privatnom životu kolegâ.“

„Ali, Virdžinija“, zacvile Nelson, „pa to je ono što mi radimo.“

Mojra ulete na sastanak. To je jedini način da se opiše kako se Mojra kretala. Bila je građena poput manekenke i njena široka nekonvencionalna odeća lepršala je kao da je na vetru koji stalno duva. Savršeno je radila posao spikerke, prkoseći razlikama u polovima, starosti i rasi. Posedovala je androginu lepotu grčke statue, a koža joj je bila boje tek ispečenog hleba.

„Opuštaju ljude s Kanala 5“, reče ona svojim savršeno artikulisanim glasom.

„Uskoro i u vašem dvorištu“, izusti Ajzeja.

Idemo iz početka. Svake nedelje bude neka nova anegdota o propadanju televizije. Tačno je da sam nedavno, kad su sponzori gubili novac i povlačili reklame, i ja pomalo paničila. Naša sudbina je vezana uz njihovu. Ali nećeš vikati „katastrofa“ kad se suočiš sa katastrofom. Ne, nego navučеш pokeraški izraz na lice i zavrneš rukave.

„Nude prevremenu penziju“, rekoх. „Ne otpuštaju.“

„To ti je isto.“ Mojra slegnu ramenom, kao da nije htela da napreže cela ramena. „Iskusni ljudi ostaju bez posla.“

„Ni blizu nije isto“, pobunih se. „Uz prevremenu penziju ide i pozamašan ček koji niko ne uzima ako ne želi.“

„Ja bih voleo da dobijem pare ni za šta“, reče Nelson i nagnu se preko stola ka meni. „Zašto si nas okupila?“

„To se obično zove saopštenje za javnost. Možda si čuo za to?“

„U vezi sa čim? Sa Roršahovim testom?“

Opet sam posmatrala jezive oči Evelin Karni. „Ovo bi trebalo da bude slika žene iz Džordžtauna koja je nestala.“

„Slika je ono što nedostaje“, reče Nelson oholo. „Ta mrlja od štampe mogla bi da bude bilo ko. Ti, Mojra, bilo ko.“

Počeah se po potiljku. „Da“, kazah, a onda se obratih Ajzeji: „Traži od policije da nam mejlom pošalju fotografiju u boji, hoćeš li?“

Kad je otvorio staklena vrata i krenuo, zamolih ga da pronade Bena. „Reci mu da pozove svoje ortake u policiji. Nek pročačka šta oni misle o ovom slučaju.“

Pokazao je na digitalni sat na zidu iznad reda monitora, što je značilo da Ben kasni, kao i obično. „Pokušaću da ga pronađem, ali znaš i sama kako je to sa lepim ljudima“, reče Ajzeja. „Bez uvrede, Mojra.“

Ona slegnu ramenom.

Kasnije, dok je na programu bio večernji dnevnik, izašla sam iz režije i popela se stepenicama do svoje kancelarije, gde sam ugasila plafonsko osvetljenje. Fleksibilna žuta stona lampa bacala je senke na police gde su mi stajali antikni set za čaj moje majke i knjige koje su strpljivo čekale poput starih prijatelja. Delimično su bile osvetljene i nagrade okačene na zidove – neke za priče koje sam radila s Benom, neke za priče koje sam sama radila – i na uramljene tekstove koje sam napisala na početku karijere u *Postu*.

Izula sam cipele, uzela daljinske upravljače sa stola i, ne puštajući ton, uključila monitore koji su prikazivali vesti sa svih konkurentskih TV stanica. Na kraju dnevnika, fotografija nestale žene u boji pojavila se u istom trenutku na svim monitorima.

Evelin Karni bila je mlada i lepa, sa smeđom kosom srednje dužine, gustom i talasastom, bujnijom od moje. I koža joj je bila više ružičasta i lice okruglije, a zelene oči bile su joj iskošene kao kod Diznijevih princeza.

Videla sam je ranije, ali ne uživo. Verovatno sam je videla na nekom snimku, ali nisam mogla da se setim na kom. Bio je kratak, možda dve, najviše tri sekunde. Možda u nekom umetnutom kadru, jednom od onih kratkih kadrova koji pokazuju reagovanje slušalaca ili gledalaca, ali nisam bila sigurna.

Sedoh za sto i otvorih bazu podataka u arhivi kompjuterskih video-snimaka i pokrenuh pretragu sa imenom Evelin Karni. Ništa ne nađoh pod

Dvostruka igra

njenim imenom. Pretraživala sam i dalje kad Ben pokuca na vrata. Mora da je došao pravo iz studija. Na licu je i dalje imao šminku, a njegova tamna kosa sijala se od briljantina koji će rastresti iz kose čim izađe na ulicu. Gledao me je onim svojim pogledom, tamnih očiju uprtih u mene i blago se smešeći, kao da sam jedina žena na svetu. Bila sam ubeđena da tako gleda svaku ženu.

„Čita mi se nešto na ruskom“, reče, a ja ga pozvah rukom da uđe. Uputi se ka polici s knjigama, vadeći tvrdo ukoričene „Anu Karenjinu“ i „Rat i mir“ i uzimajući bocu votke koja se krila iza njih. Napunio je šolju za čaj iz kompleta moje majke. Obuhvatio je šolju rukom dok je mućkao tečnost u njoj „Uvek sam se pitao šta držiš iza *Ulisa*.“

„Dalje od mog Irca“, pripretila sam. „Alkohol ionako ničemu ne vodi.“

Podiže šolju. „Za sve što ne valja, a zbog čega вреди živeti“, reče i ispi piće, praveći grimasu na svom lepom licu.

Okrenuh monitor sa slikom Evelin ka njemu. „Gde smo je videli?“

Začiklji na jedno oko. „Jesmo li?“

„Na nekom snimku“, objasnih. „Negde.“

Privuče stolicu koja je zaplitala o tepih, okrenu je naopako i sede naslonivši se laktovima na sto. Podese monitor kako bi video pod boljim uglom.

Dobovala sam noktima o sto.

„Pssst“, reče ne skidajući pogled s monitora, vrhovima prstiju pritisnuvši moje kako bi ih umirio. Imao je izražene vene na rukama, s naglašenim zglobovima na prstima i ožiljkom u obliku polumeseca; bile su to jake, snažne šake. Kad izvukoh ruku ispod njegove, podiže ugao usana. I dalje je proučavao fotografiju.

Napokon reče: „Nikad u životu nisam video ovu ženu.“

„Sigurno bi se setio da si je video zato što je lepa“, htela sam da ga malo zadirkujem, ali je to zazvučalo kao da mu prigovaram.

Podiže pogled. „A, šta, ti je se sećaš?“

„Videla sam je na nekom kratkom snimku. Ne mogu da odredim kom.“

„Šta se tu dešava?“, upita, tapkajući prstom po čelu. „Kako to funkcionise?“

Dok sam se koncentrisala, oči mi postadoše teške, a um izolovan, izoštren: „Reč je o snimku u trajanju od dve sekunde. Kao reakcija okupljenih na glavnu priču koju ne vidim. Nju, međutim, vidim jasno, poput mrtve tačke u nekoj vrsti publike, publike koja sedi. Ostatak prostora, ili bilo čega konkretnog, uopšte ne vidim.“

Nabrah čelo. „Ali ta žena, Evelin Karni – privukla je pažnju snimate-lja. Način na koji se naginje napred, ta jaka emocija...“ Glas mi se utiša.

„Ne možeš da odrediš tu emociju?“, upita nežno. „Ili ne možeš jasno da je vidiš?“

„Ne razumem je. Bilo šta da je, ona je sama u tome. Niko oko nje ne reaguje kao ona.“ Ispustih uzdah nemoći. „To je sve što imam.“

Ben se zavalio u stolici. „Misliš da će to biti velika priča?“

„Nisam sigurna. Treba mi još informacija.“

„Zato si poslala Ajzeju da me juri da zovem ljude.“

„Samo je tražio od tebe da radiš svoj posao. Nekad si voleo da izveštavaš.“ Napravih pauzu. „To je bilo pre nego što te je posao voditelja uništio.“

Ben se nasmeja. „Udri još po meni, molim te. Poznati su mi tvoji niski udarci. Pored toga, muškarcima se sviđaju zlobne žene. Zlobne ili lude, ali ne i jedno i drugo u isto vreme. Čak ni ja to ne bih mogao da podnesem.“

„Nije tačno.“

„U pravu si. Možda bih i mogao.“

„Mislila sam na to šta muškarci vole.“

„To je najveća istina, Virdžinija.“

Podigoh nestrpljivo ruke. „Jesi li dobio neku informaciju o Evelin Karni ili nisi?“ Ako ga pustim, mogao bi da razvlači tu temu čitavu noć. On je verovatno najsporiji novinar koga sam ikad srela.

Saznao je da je Evelin nedavno diplomirala na pravima. Radila je u prestižnoj kompaniji. Te noći kad je nestala, bila je na večeri u restoranu u Džordžtaunu. Njegov izvor nije znao s kim je bila na večeri, ali znao je da je otišla sama. Policija je pronašla njen napušten automobil na manje od pedeset metara od restorana. Upitala sam ga da li možemo da slikamo automobil.

„Odneli su ga u policijsku garažu“, reče on.

„Znači da istražitelji misle da se nešto loše dogodilo. Šta misli tvoj čovek?“

„Moj čovek uvek veruje da je nešto loše u pitanju. Kaže da je njegova šefica uzela slučaj od okružne policije i dala ga Odeljenju za kriminalistiku.“

Ovo odeljenje se obično ne bavi nestalim osobama na početku istrage, osim ako nisu neke specijalne okolnosti. Pitala sam se šta bi to moglo biti.

„Šta misliš o tome da skoknemo na večeru?“, upita Ben.

Zapiljih se u njega, i dalje obuzeta pitanjima o Evelin Karni.

Dvostruka igra

„Na neko mirno mesto“, nastavi. „O trošku firme, em besplatno jedemo, em možemo da popričamo. Treba da popričamo.“

„O slučaju?“

Pre nego što je ustao, protegnuo je ramena gurajući ih unazad, kao da se bori protiv čvrstog zagrljaja, pa pošao prema vratima.

Pokazah rukom bescemoćno na raširene papire na mom stolu. „Vidi koliko je...“

„... Posla, da, znam.“

Kad je otišao, ponovo potražih Evelinin snimak. Da čovek poludi. Preispitivala sam se šta sam ja to zapamtila. Možda taj snimak nije ni bio na našim vestima. Možda je bio s neke druge televizije. To je ono što me je posebno brinulo.

Kad sam odvojila već umorne oči od kompjutera, bilo je kasno. Razvrstala sam papire koje sam uradila na jednu gomilu, i ono što mi je ostalo da uradim na drugu, i zapisala sebi da sutra odredim nekog ko će da traži snimak, znajući da ću na kraju taj neko verovatno biti ja.

Trebalo mi je pet minuta vožnje do mog kraja u Klivland Parku. Parkirala sam na pola bloka od kuće, što je bilo najbliže slobodno mesto koje sam mogla da pronađem. Noć je bila hladna i prozirna, a ulica je odisala plavičastom svetlošću. Pun mesec visio je iznad kule Nacionalne katedrale.

Ispod sedišta automobila izvukoh baterijsku lampu, koja je bila teška i imala reljefnu dršku koja je savršeno ležala u mojoj ruci. Od one vrste koju nosi patrolna policija, ali ne za osvetljenje već kao još jedno oružje. Iz istog razloga sam je ja nosila dok sam prolazila pločnikom do svoje verande. Uđoh u kuću i zaključah vrata. Zvuk sigurnosne brave odzvanjao je praznom kućom.

POGLAVLJE 2

Ne mogu se baš pohvaliti fotografskim pamćenjem. Na primer, ne držim u glavi tone vesti ili tekstova, a brojeve nikako ne mogu da zapamtim. Samo su mi slike žive u sećanju, što je neverovatan dar kad je čovek u škripcu s vremenom. Mogu da se setim ugla svakog snimka koji sam koristila, gde je snimljen, u koje doba godine, da li je bilo lišća na drveću ili snega na ulici, turista koji se muvaju u prednjem planu, eto, takvih stvari. Ali postoji i druga strana medalje: ni sliku ne mogu da izbacim iz glave. Čak ni kad mi nanosi bol.

Tako sam dospela u nevolju pre oko pet godina. Tokom, kako će se pokazati, mog poslednjeg zadatka kao voditelja u živoj emisiji, radila sam priču o majci i ćerki koje su nestale iz okoline Vašingtona. Ispostavilo se da je muž odbio da vrati dug nekim gadnim momcima. Ne sećam se svih detalja, samo onoga što se dogodilo majci i ćerki. Policija je zatražila pomoć od FBI-ja. Jedan od agenata koji je dobio slučaj bio je momak koga sam često koristila kao izvor, tako da sam bila prilično upućena u priču. Ali ubrzo sam i sama bila uvučena: dugi dani i besane noći, preskakanje obroka – ništa mi nije bilo bitno osim da pronađem tu ženu i njenu devojčicu.

Jednog jutra izvor mi je dojavio da potražim u udaljenom parku u severnom delu grada. Bio je to veliki park s gustim drvećem i stazama prekrivenim lišćem koje su se ukrštale. Kako sam žurila, desilo se da sam se izgubila. Kad sam pronašla policijsku traku na mestu zločina, više nisam bila sigurna s koje strane sam došla, tako da sam sledila traku dok nisam čula brundanje motora.

Dvostruka igra

Desetak istražitelja okružilo je dizalicu koja je spuštala čelično bure u pesak. Bure je bilo mokro od vode iz jezerceta. Jedan od kopača pokušavao je polugom da otvori poklopac. Napokon se začu glasno krckanje kad se bure otvorilo i tup zvuk teškog poklopca kako pada na pesak. Radnik na kranu isključio je motor i opet je zavladao tišina dok su tragači kružili okolo.

Stala sam malo bliže. Mogao se videti gornji deo ženine glave, bela linija razdeljka isticala se u njenoj crnoj sjajnoj kosi. Telo joj je bilo sklupčano unutra, brada zabodena u rame, a ruke okrenute spolja, kao da se brane. Onda videh šta je – ili, bolje, *koga* – pokušavala da zaštititi.

Dete koje je držala u rukama.

Odjednom mi je sinulo: poslednji trenuci u tom buretu, majka koja pokušava da učutka svoju malu devojčicu, obe zarobljene u tom tamnom, skućenom prostoru bez vazduha dok voda zapljuskuje bure. Tada čuh još nešto. Nežno poput povetarca koji pirka kroz vrhove drveća, eho ženskog šapata: „U redu je, mama te voli, neko će doći po nas.“ Ali niko nije došao. Nisam bila u stanju da se uključim uživo. Nisam mogla čak ni da ustanem sa zemlje. Udovi su mi bili teški, bila sam mokra, čula sam kako mi srce udara i nadjačava se s mojim isprekidanim dahom. Kad je neko pokušao da me podigne, morala sam odmah opet da sednem dole. To je zaista sve čega se sećam.

Ajzeja me je pokrio. Poslao je novog kolegu u televiziji, novinara po imenu Ben Pirs, da preuzme moj izveštaj. Kad je javljanje uživo bilo gotovo, Ben me je odvezao nazad do TV stanice, gde mi je Ajzeja održao lekciju o mojoj osetljivosti na neke događaje i kako moram toga da se oslobodim. „Ne vodiš računa o sebi“, rekao mi je. „Ne možeš da radiš sa terena ako ne brineš o sebi, to je makar jasno.“

Taj događaj označio je moj pad s najvišeg vrha, ali sam zavolela produkciranje. Za mene, uvek se radilo o pričanju priča, bez obzira na to gde to radiš – ispred kamere ili iza nje – i to jeste najbolje izvođenje. Držiš se toga što duže možeš, znajući da se jednog dana možeš probuditi na vrhu, a da ti već do večeri karijera visi o koncu. U trenu, sasvim neočekivano.

Narednog jutra pošla sam na posao prečicom pored katedrale. Na Aveniji Viskonsin neko je bio zalepio Evelininu sliku na plakatu za nestale osobe

na staničnoj pečurci. Ivice postera već su se bile savile na hladnom, vlažnom vazduhu. Još jedan poster bio je okačen u izlog mog omiljenog kafića. Otvorila sam vrata kad me zapahnu miris jake kafe. Unutra se čuo žamor.

Barmen Alonzo bio je visoki momak s dredovima u kosi. Već godinama sam dolazila u njegov kafić. Kad me je pozdravio stojeći iza aparata za kafu, naručila sam kao i obično, crnu kafu u najvećoj šolji koju su imali.

„Taj poster u izlogu“, rekoh. „Da li je poznaješ? Evelin Karni?“

„U stvari, poznajem je. Ona je naša mušterija.“ Govorio je dok je radio na aparatu za espresso. Red iza mene počeo je da raste. „Njen prijatelj juče je nosio postere i zamolio me da okačim jedan. Rekao sam, naravno, da me raduje što mogu da pomognem.“

„Znači da Evelin živi u blizini?“

„Verovatno radi tu negde“, odgovori on. „S vremena na vreme dolazila je s prijateljicom na kafu, obavezno sa gomilom papira koje bi pregledale. Uvek su pričale samo o poslu. Njena prijateljica Pejdz“, reče naglašavajući njeno ime tako da se može naslutiti šta misli, „opaka je žena, kad vam kažem.“

Nasmejah se. „Jel' imaš njen broj?“

„Dala mi je svoju vizitkartu. Samo sekundu, da poslužim ove što čekaju, pa ću vam je doneti.“

Oдох za bar i sedoh na stolicu, naslonivši se petama na prečku, držeći šolju s kafom obema rukama kako bih ih zagrejala. Kafa je bila prijatno topla i gorka kao i uvek. Raskupusane besplatne dnevne novine nalazile su se svuda po kafiću. Prelistavala sam ih dok sam čekala Alonza. Napokon izlete iz stražnje prostorije, mašući vizitkartom.

„Ne mislite valjda da joj se dogodilo nešto loše?“, upita.

„Ne znam. Htela bih to da otkrijem.“

Oklevao je, a onda reče: „Pejdz nije rekla da mogu da dajem njen broj. Ali vi želite da pomognete, je l' tako? Da stavite njenu sliku u novine, da je stavite u vesti ili tako nešto, i onda će se ona pojaviti?“

„To je plan.“

Prepisala sam broj telefona u notes, proverila da li sam dobro napisala ime firme i vratila mu vizitkartu.

„Ako napišete vest i pronađete devojkicu, potrudite se da ja ispadnem heroj“, reče smejući se. „Pejdz će pasti na tu priču, a ja ću dobiti svoju zasluženu nagradu.“

Dvostruka igra

* * *

Redakcija i televizija nalazili su se na gornjim spratovima dugačke zgrade izgrađene za vreme neslavnog perioda u američkoj arhitekturi. Zgrada se nalazila na najvišoj tački Vašingtona, na brdu na kome su bile i druge TV stanice južno od nas.

Kolica za raznošenje blokirala su ulaz u zgradu. Neke kutije pale su s kolica i zaglavile automatska vrata. Raznosač je pokušavao da ih skloni, a ljudi iza njega su negodovali, ali niko od njih nije prišao da mu pomogne. Nisam dozvolila da me išta omete u mom sve širem rasporedu stvari koje treba da uradim tog jutra: da se pronade video-snimak Evelin, da zovem policiju radi najnovijih vesti u istrazi, a sad imam broj Evelinine prijateljice Pejđž Linden koju treba da pozovem. Dala sam svojoj najboljoj novinarki, Aleksu Lopez, zadatak da je zove. Aleksina blagost u ophođenju maskirala je njenu upornost i odlično je umela da natera ljude da govore.

Kad je raznosač raščistio prolaz, radnik iz obezbeđenja me pozva rukom i reče: „Dobro jutro, gospođice Najtli.“ Motrio je na nekog iza mene.

Neka žena je stajala na ulazu. Lice joj je bilo poput onih retuširanih u časopisima – krupne oči, mali nos, istaknute jagodice – i plava kosa lepršala joj je na jutarnjoj svetlosti. Kao da je na njoj svuda pisalo „televizija“.

Vrata lifta su se otvorila, a unutra je stajao Ajzeja otvorenih usta. Uđoh i pritisnuh dugme. „Možda je bolje da zatvoriš usta pre nego što počneš da balaviš“, našalih se.

Pogleda me preko naočara. „Da li se one podmlađuju svake godine? Užasno je kad stariš u poslu u kome su većinom mladi.“

„Nisi ti mator. Ti si samo iskusan, poštovan i stručan. Ti si potreban.“

Uputio mi je blagi osmeh. „Ljubav te je zaslepila.“

Vrata lifta otvorila su se na našem spratu. Kročili smo u hladan prostor koji je odgovarao mašinama, ne i ljudima. Kroz redakciju se čula Aleksa Lopez kako ispaljuje psovke, ali tako da je zvučalo kao predivna španska poezija, kad ne biste znali šta izgovara. Nisam govorila španski, ali u redakciji u Vašingtonu mogli ste čuti psovke na različitim jezicima. Požurih da sprečim svađu.

Aleksa je mahala memorijskom karticom za kameru Nelsonu pred nosom. „Izgledam debelo“, rekla je.

Nelson se nagnu prema njoj, dok mu je griva crne kose padala na neobrijano lice. Njegov karirani šal ju je dodirivao. Izgledalo je kao da se spremaju za zagrljaj, osim što su njihove isturene brade bile uperene jedna prema drugoj, a ona pretila da će mu karticom iseći šal.

„Ja sam je snimao“, reče on. „Ona je...“

„Da se nisi usudio!“ Lice joj je bilo crveno, a oči podivljale.

„Hteo sam da kažem...“

„Da ti nije palo na pamet!“, reče mu ona, a onda se obrati meni: „Ovako mi se sveti.“

„Ja sam umetnik“, rugao se. „Nisam plastični hirurg.“

„*Chinga tu madre.*“* Svi smo razumeli šta mu je rekla. Redakcija se utiša, osim što se čulo bipkanje motorola i zvonjava telefona na koje niko nije odgovarao.

„Bez svađanja u redakciji“, rekoh pokušavajući da odvučem Aleksu, koja nije htela ni da mrdne. „Pokaži mi snimak u mojoj kancelariji. Sigurna sam da odlično izgledaš. Ako hoćeš da se ponovo snimi, naći ćemo nekog da to uradi, ali onda to mora da bude brzo. Imam važniju priču za tebe.“

„To ga ubija“, reče ona. „Još i dalje me nije preboleo.“

Velike crvene mrlje pojavile su se na Nelsonovim obrazima. „Nisam te preboleo? Pa sinoć si me šutnula.“

Sad su već počeli da viču. Moji pokušaji da ih smirim bili su bezuspešni. Nekoliko novinara je podiglo glavu i tu i tamo se začulo cerekanje, ali niko nije priskočio da pomogne. S druge strane redakcije Ben izađe iz lifta gurajući planinski bicikl. Dođoh do njega što sam brže mogla, a da to ne izgleda kao da mu trčim u susret.

„Aleksa i Nelson se svađaju“, rekoh. „Vodi svog ortaka odavde pre nego što ih oboje ne odvučem do kadrovske.“

„Zezaš me.“ Skinuo je kacigu i prošao prstima kroz kosu. „Pogle’ ovu redakciju. Liče na mrmote koji proviruju iz svojih rupa.“ Ležerno je progurao bicikl pored kancelarijskih boksova. „Moja baba je obično nedeljom stavljala svoj šešir za odlazak u crkvu i tako uparadena uzimala omiljenu pušku i išla u lov na mrmote. Opasna je bila moja baba. Šteta što smo morali da sklonimo njenu pušku.“

* „J... ti mater“; špa. (Prim. prev.)

Dvostruka igra

Prošli smo kroz redakciju. Ben nasloni bicikl na bok i skide rukavice. „Šta je, svađate se?“, upita Aleksu.

„Pokušava da mi uništi karijeru.“

„Niko tebi ne može da uništi karijeru“, rekao joj je. „Ti si sjajan novinar.“

Pogledala ga je s nevericom: „Ne dozvoli mu da te snima. Pretvoriće te u grbavca. Veliki Nelson Jang, dobitnik nagrade Emi, koji slika žene...“

„Tiše“, upozorih je.

„... i pretvara ih u prasice.“

Nelson jedva progovori obraćajući se Benu: „Ona misli da može da nosi belo. Kako ne zna da je bela boja proširuje?“

Ben nešto šapnu Aleksu na uvo. Ona zatrepta svojim gustim trepavicama i napući usne. Bio je to zlobni potez, poznata grimasa, zbog čega je Nelson gužvao šal. Izašla je njišući kukovima.

„Nelsone“, upozorih ga.

Ignorisao me je.

„Nelsone“, ponovih. „Pusti je da ide.“

On potrča za njom.

„Sad će se smiriti“, prozbori Ben. Pokazivao je u pravcu redakcije gde je Nelson sustigao Aleksu. Ubrzo odoše u jedan ugao redakcije. Dok smo išli hodnikom prema mojoj kancelariji, rekoh Benu za broj telefona koji sam zapisala i kako planiram da dam priču Aleksu i Nelsonu.

„Mogla si i mene da pitaš da izveštavam o tome“, reče mi. „I dalje sam dobar u tom poslu.“

„Ne pričaj gluposti. Ti si sada voditelj dnevnika.“ Odličan voditelj, ako ćemo pravo, gotovo selebriti, koliko se to može biti u Vašingtonu, čega se on užasavao.

„Prihvatio bih rad na terenu ako bi me ti lepo zamolila“, zadirkirivao me. „Mogla bi da mi budeš producent, kao nekad. Da pišeš sve one dosadne stvari koje ja ne umem.“

„Misliš tvoj tekst? Da radim tvoj posao?“

„Što da ne?“ Nacerio se. „Ali bila bi mi potrebna na terenu, a ne da ovde budeš zaglavljena. Možda nisam najdubokoumniji čovek na svetu, ali čak i ja kapiram da ne bi trebalo ovde da se ukopavaš danju i noću.“

„Ne mogu ja da idem na teren“, rekoh hladno. I stvarno nisam mogla. Bilo je toliko toga da se uradi ovde u televiziji.

„Malo smo nervozni, a?“

„Ja... nervozna?“

„Dobro, smiri se. Dešava se to.“ Uputio mi je onaj svoj profesionalni pogled Bena voditelja, iskošeni osmeh poluzatvorenih očiju. „Nekad si bila divna dok si izveštavala, ali to je bilo pre toliko godina, i sad više nisi sigurna u sebe. Plašiš se da si zarđala.“

„Nisam...“, i tu se zaustavih. Dođavola, verovatno i jesam zarđala, sad kad razmislim.

„Možemo zajedno da se rešimo rđe. Samo sam to mislio.“

„Odgovorna sam za program“, rekoh oklevajući. „A moram i taj snimak Evelin da pronađem.“

„Ajzeja može da radi emisije. On je više nego sposoban za to. Daj dvojici urednika da traže snimak. Daj im da rade ono što najbolje umeju.“ Spustio je glas kojim kao da se rugao, samo nisam bila sigurna kome. „Izađi i pokaži se. Možemo da rasturimo tu priču. I sama znaš da to želiš.“

Bila sam u iskušenju.

Razmišljala sam o Evelininoj fotografiji u novinama, s onim čudnim belim tačkama umesto očiju, o Evelin kojoj je možda bio potreban neko da joj pomogne, i to osećanje me je polako obuzimalo i iznenada ophrvalo. Nije imalo smisla, ali ipak nisam mogla da je se otresem. Bilo je to osećanje teške usamljenosti.